

Sygn. akt: VI Kz 6/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku w VI Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Dumanowski

Protokolant sekr.sądowy Katarzyna Gill

przy udziale ---

po rozpoznaniu w sprawie **P. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez oskarżycielkę prywatną

na zarządzenie Sędziego Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt XIV K 38/15

w przedmiocie uznania wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku za bezskuteczny

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia

uchylić zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zażalenie jest zasadne.

Na wstępie należy skonstatować jaka jest ratio legis uregulowania zawartego w art. 422 § 2 k.p.k. w aktualnym brzmieniu. Z treści tego przepisu wynika, że składający wniosek o uzasadnienie winien wskazać czy dotyczy on całości wyroku, czy też niektórych czynów których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze

i o innych konsekwencjach prawnych czynu, a wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien również wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy. Stwierdzić należy, że istotą wprowadzonej zmiany przedmiotowego przepisu jest realizacja intencji uproszczenia i przyśpieszenia czynności Sądu związanych ze sporządzaniem uzasadnienia. Dotyczy to w szczególności spraw, w których oskarżonemu zarzucono popełnienie wielu czynów

i sporządzenie pełnego uzasadnienia może być bardzo czasochłonne,

a jednocześnie zbędne. Dotyczy to też sytuacji, w których zaskarżenie dotyczy może jednego sprawcy lub też jedynie rozstrzygnięcia o karze. Regulacja ta eliminować ma zbędną i nadmierną pracę Sądu przy sporządzaniu uzasadnienia wyroku ograniczając je jedynie do kwestii, które będą podlegać zaskarżeniu. Stąd też wymagana, cytowanym przepisem, konkretyzacja wniosku o uzasadnienie zmierzać ma do przyśpieszenia

i ułatwienia Sądowi postępowania po wydaniu wyroku.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt kwestii będącej przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu incydentalnym stwierdzić należy, iż postępowanie Sądu w przedmiocie złożonego przez oskarżycielkę prywatną

wniosku o uzasadnienie zapadłego wyroku cechuje się zbytnim formalizmem i koliduje z ratio legis przedmiotowego przepisu. Stwierdzić należy, że

w sytuacji gdy będący przedmiotem wniosku oskarżycielki wyrok zawiera jedynie jedno merytoryczne rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego, to uznać należy, w kontekście też postawy prezentowanej przez oskarżycielkę

w toku całego postępowania, że jej wniosek z 24 września 2015 roku

o sporządzenie uzasadnienia zapadłego wyroku winien być uwzględniony

i skutkować niezwłocznym, to jest w terminie ustawowym, sporządzeniem uzasadnienia wyroku z 24 września 2015 roku. Zbyt formalne podejście Sądu nie uwzględniające istoty regulacji z art. 422 § 2 k.p.k. spowodowało niepotrzebne przedłużenie postępowania, bowiem zapadły 24 września 2015 roku wyrok do tej pory nie został uzasadniony na piśmie. Sytuacja taka jest sprzeczna z intencją ustawodawcy wprowadzającą określone wymogi wniosku o uzasadnienie bowiem ograniczać się one winny tylko do sytuacji wskazanych wyżej i tylko wówczas zasadnym jest wydawanie zarządzenia na podstawie art. 422 § 3 k.p.k. (nie zaś jak przyjęto w zaskarżonym zarządzeniu art. 120 § 1 i 2 k.p.k.).

Biorąc to wszystko pod uwagę należało orzec jak wyżej.